

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 932/2022
01.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ана Чегар, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за газдовање шумама „СРБИЈАШУМЕ“ са п.о. Београд из Новог Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2647/20 од 01.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2647/20 од 01.04.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2647/20 од 01.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 714/2018 од 11.12.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу, на име неисплаћене зараде за период од 23.08.2012. године до 04.10.2012. године, исплати укупан износ од 119.929,52 динара у појединачним новчаним износима, са затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због изгубљених зарада за период од 05.10.2013. године до априла 2015. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца изврши уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање и доприноса за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, на наведени износ неисплаћене зараде, за период од 23.08.2012. године до 04.10.2012. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 13.990,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату трошкова поступка за разлику досуђеног до траженог износа од 124.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2647/20 од 01.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права.

Нижестепени судови су на основу пресуде Трећег основног суда у Београду П1 935/14 од 19.01.2015. године, делимично усвојили тужбени захтев у делу којим је тражена накнада штете на име изгубљених зарада у периоду од 23.08.2012. године до 04.10.2012. године и одбили као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражена накнада штете за период од 05.10.2013. године до краја априла 2015. године, с обзиром да је тужени својим пропустом искључиво допринео настанку штете тиме што није изјавио жалбу на решење туженог о отказу уговора о раду од 08.11.2012. године, чиме је пропустио да предузме радње у циљу смањења штете коју трпи.

Питање накнаде штете запосленом представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају, утврђивањем чињеница да ли запослени трпи штету која је у узрочно последичној вези са незаконитим и неправилним радом туженог. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда у погледу примене одредби чланова Закона о облигационим односима и Закона о раду, које су примењене у конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилац тужбом тражи заштиту права из радног односа, предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 27.07.2015. године. Вредност предмета спора у побијаном делу је 1.117.765,03 динара. Првостепена пресуда је донета 11.12.2019. године. Другостепена пресуда донета је 01.04.2021. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 120,3059 динара, па вредност предмета спора представља динарску противвредност 9.291,03 евра.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**